

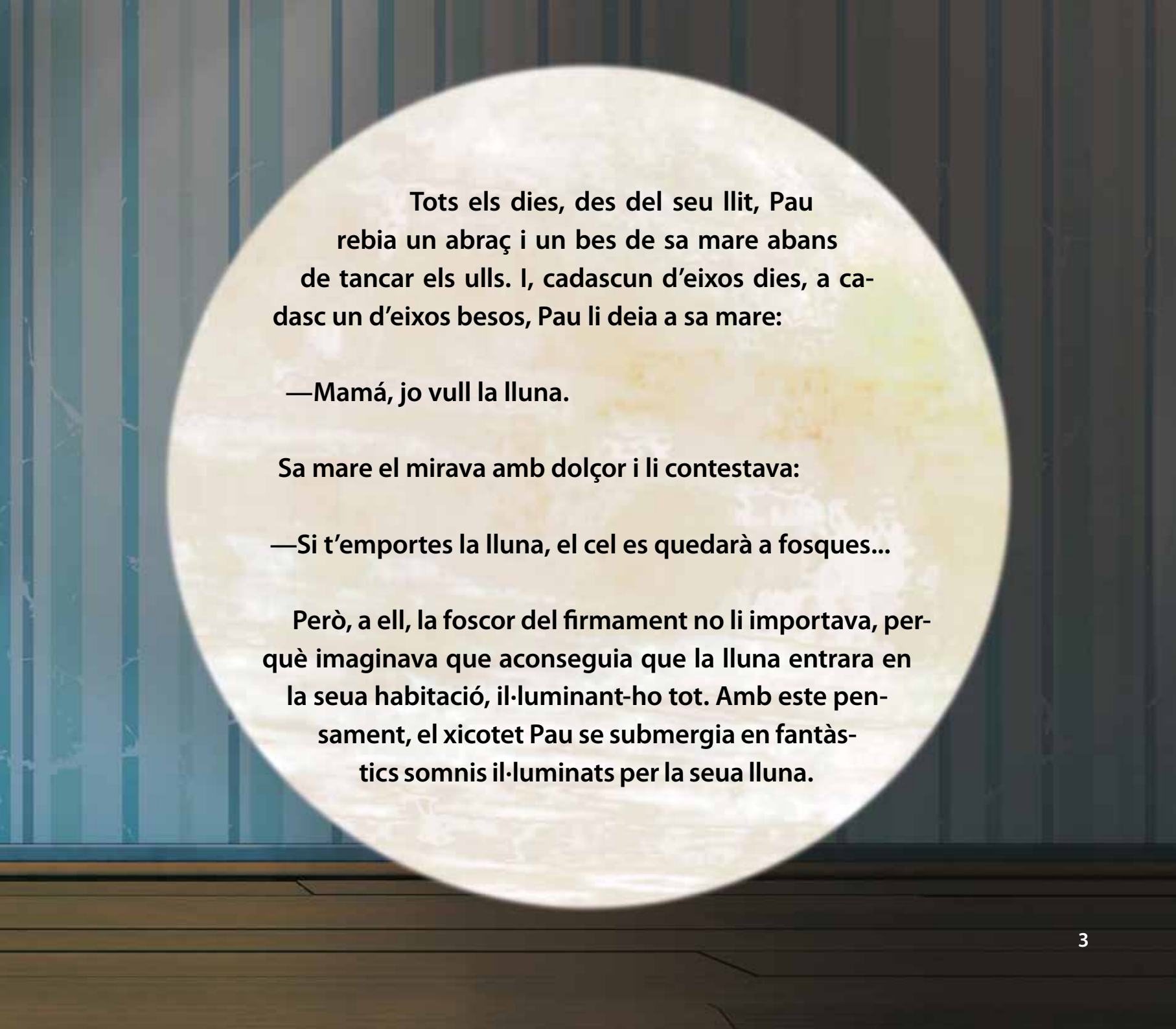
VULL LA LLUNA

UN CONTE D'ANA ROSA SANFELIU IL·LUSTRAT PER MARÍA GRIÑÓ

Tots els dies, quan Pau se n'anava a dormir, veia la lluna per la seua finestra. Estava allí, redona, gran, blanca, preciosa.

Tots els dies, des del seu llit, Pau rebia un abraç i un bes de sa mare abans de tancar els ulls. I, cadascun d'eixos dies, a cadascun d'eixos besos, Pau li deia a sa mare:

—Mamá, jo vull la lluna.

Sa mare el mirava amb dolçor i li contestava:

—Si t'emportes la lluna, el cel es quedarà a fosques...

Però, a ell, la foscor del firmament no li importava, perquè imaginava que aconseguia que la lluna entrara en la seua habitació, il·luminant-ho tot. Amb este pensament, el xicotet Pau se submergia en fantàstics somnis il·luminats per la seua lluna.

Pau és un xiquet moreno de galtes ruboritzades. És molt intrèpid i sempre fa qualsevol cosa per aconseguir el que vol.

El sabia que la lluna estava molt alta i penjada en el cel. Així que, per a aconseguir el seu objectiu, va agafar l'escala més llarga que tenia son pare i va pujar a la teulada.

Des de dalt de sa casa, Pau va intentar tocar la lluna amb les seues manetes de xiquet. Però va ser impossible, perquè com més s'estirava, més lluny estava la lluna.

Decebut, va baixar de l'escala.